

Kahvinkeitin pehmeä porina sekoittuu sateen lauluun. Pisarat nuolevat syksystä himmenneen ikkunan jälleen tarpeelliseksi. Kolme askelta. Autuita ovat he, joiden muistot hukkuvat viiniin. Antaisin olemassa oloni, kun vain saisin unohtaa. Unohtaa sen, mitä aisteillani totean todeksi. Unohtaa kaiken, kuin ei mitään. Kaksi askelta. Heikoksi kutsuvat, apua tarvitseväksi. Käteän en kuitenkaan koskaan tarttunut, astuin toisenkin jalan hautaan. Sydän pumpkaa syntymästä asti myrkkyä. Auta siinä pienillä pillereillä, ole niin hyvä. Mieli tukehduttaa ainoatkin ajatukset mustaan muoviin. Auta siinä kauniilla sanoilla, ole niin hyvä. Yksi askel. Kahvi on valmista. Sade hiljentyä kuuntelemaan. Jäljellä on viimeinen askel korventavan katkeruuden ja rauhan välillä. Se kepein, helpottavin askel. Tumma verho raottuu ja piikkilanka antaa periksi. Vihdoinkin vapaa.